

12/2016

XEB-1

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

ZAHraniČNÍ POVÍDKY

Will McIntosh

Tanec s cizincem v zemi lazarů

ČESKÉ POVÍDKY

Lucie Matějčková

O ztraceném přání

Kateřina Špirochová

Škola

Pavel Houser

Tajemství krve

Jana Rečková

Zlaté kapradí

PUBLICISTIKA

Jason Sanford

Worldcon jako dětský sen

Antonín Tesař

Problém tří těles a deseti let

Cena: 95 Kč - 4, eura

9

771804 660004

Mary Robinette Kowal
Polib mě dvakrát

S.R.O.

Levně, rychle a kvalitně bez zbytečných časových nároků Vám poradíme se zavedením a zajistíme/udržíme certifikaci nejen následujících systémů jakosti :

Řízení kvality	dle ISO 9001
Enviromentální management	dle ISO 14001
Management BOZP	dle BS OHSAS 18001
Ochrana Informací ISMS	dle ISO 27001

*** * ***

Při certifikaci dlouhodobě spolupracujeme s United Registrar of Systems Czech, s.r.o., která je pod akreditací UKAS (United Kingdom Accreditation Service), což je garancí nezávislosti a odborné kompetence auditorů.

*** * ***

Pro naše klienty jsme schopni zajistit i provádění nezávislé revizní a inspekční činnosti, sledování měnící se legislativy (zejména ad OHSAS 18001 a ISO 14001) a zajištění rizik hospodářských a podnikatelských rizik.

*** * ***

Předplatitelé časopisu XB - 1 mají automatickou slevu 10 % na služby QSJ s.r.o.

po celý rok 2017

WWW.QSJ.CZ

12/2016

XB1

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Obsah

Zahraniční SF

Will McIntosh: Tanec s cizincem v zemi lazarů	3
Mary Robinette Kowalová: Polib mě dvakrát	8

Domácí SF

Lucie Matějčková: O ztraceném přání	35
Kateřina Špirochová: Škola	47
Pavel Houser: Tajemství krve	59
Jana Rečková: Zlaté kapradí	60

Publicistika

Jasona Sanford: Worldcon jako dětský sen	63
Antonín Tesař: Problém tří těles a deseti let	64

Fantastická věda

Tabbyina hvězda stále záhadnější; Optimističtí čmeláci; Život poháněný kosmickým zářením	62
---	----

Filmfaroniáda

<i>Filmové premiéry;</i> Doctor Strange; Kubo a kouzelný meč; Sirotčinec slečny Peregrinové pro podivné děti; Jako ty; Klapka!	70
--	----

Vivisektor

<i>Čtenáři čtenářům;</i> Pavel Jedlička, Martin Chval: Armabetton Lars Kepler: Playground; Jon Baird, Kevin Costner a Stephen Meyer: Cech objevitelů; James Swallow: DEUS EX – Černé světlo; Hry s příběhem: Volání divočiny; D. Angus: Hrůzostrašné povídky; Kai Meyer: Stránky světa; Michal Březina: Měsíční deník; Sergej Lukjaněnko: Stráž; K. S. Robinson: Roky rýže a soli; Václav Šorel: Tvrz; A. K. K. Kudláč: Anatomie pocitu úžasu Tokijský ghúl 1.; T. Rubášová, J. Janíček: Podivuhodná robotí expedice; Nové knihy	71
--	----

Šéfredaktor

Vlado Ríša

risa@casopisxb1.cz

Zástupce šéfredaktora

Jaroslav Jiran

jiran@casopisxb1.cz

Redaktor

Martin Šust

sust@casopisxb1.cz

Časopis XB 1 s.r.o.

Praha 1, Nám. Republiky 1081/7

PSČ 110 00

www.casopisxb1.cz

Tisk

tmv a. s.

Distribuce

společnosti holdingu PNS a. s.

prodejny firmy Relay

Předplatné

SEND s.r.o.

(www.send.cz/casopis/728/xb1)

Číslo vychází 5. 12. 2016

© Casopis XB 1 s.r.o.

ISSN 1804-6606

MK ČR E 19853

Přetisk a jakékoli šíření povoleno

jen se souhlasem vydavatele.

Titulní strana Marianna Alferova

Soutěže a knihy

Oproti jiným literárním směrům máme ve sci-fi daleko víc soutěží a zřejmě i workshopů. Z toho potom vyplývá vyšší úroveň zasílaných prací. Kdysi jsem si povídal s jedním významným českým básníkem a ten se velmi podivoval, když jsem mu zcela vážně tvrdil, že až deset procent prací zaslaných do soutěží je vydatelných, byť některé po redakčních úpravách. Vrtěl nad tím hlavou a pravil, že u nich jsou to tak dvě, maximálně tři procenta.

Tím nechci říct, že scifisti jsou jeden vedle druhého géniové, ale spíš mají víc možností získat ohodnocení či publikaci. Z každého Čapkova mloka vyjdou dvě knihy, z Broncových Žoldnéřů jedna, z našeho Daidala se tisku dočká asi dvacet povídek a to zdaleka není všechno. Samozřejmě, že jsou ještě sbírky povídek, které vydávají různá nakladatelství nezávisle na soutěžích, viz například Bájna stvoření, Smrt v parovodu, Zpěv kovových velryb, Sex ve zvěrokruhu, nebo připravované povídky ženských autorek Dáma se lvem atd. Tady však editoři vesměs oslovují známé či méně známé autory a tím se zužuje pravděpodobnost, že se do nich prosadí nějaký začínající autor.

Nicméně jsem přesvědčený, že momentálně prožíváme, tedy my autoři, zlatý věk. Možnost být vytištěn je opravdu vysoká. A to nemluvím o internetových možnostech.

Spíš mám teď trochu obavy, aby vbrzku nebylo víc spisovatelů než čtenářů. Nedávno mé obavy poněkud rozptýlili dva mluvčí velkých knihkupectví, kteří pravili, že prodeje papírových knih rostou. Jeden z nich řekl kouzelnou větu, se kterou moje čtenářská dušička zarezovala: Lidé se vrací k papírovým knihám, vůni papíru nic nedokáže nahradit. A to platí i o našem časopisu. První, co udělám, když přijde nové číslo je, že si k němu čuchnu. Právě tak jako k novým knihám.

Takže vám přeju, abyste si nejen počítali, ale i počítli.

Vlado Ríša

Bájna stvoření a další sbírky

Z reklamy na protější straně víte, že vyšla další sbírka SF a F povídek českých autorů. Pro příští rok připravuje redakce další sbírku, jejímž hlavním motem tentokrát bude SPACE OPERA, tedy, jak říká šéfredaktor, kosmická střílečka. Povídky by měly být dlouhé maximálně 20 normostran a samozřejmě vynikající. Prozatím účast slíbili Františka Vrbenská, Jarek Mostecký... Ovšem nikterak se nebráníme dalším autorům, kteří by měli zájem účastnit se této sbírky.

Další scifistka píše detektivku

Členka plzeňského sci-fi klubu, právnička a bývalá ministryně spravedlnosti Daniela Kovářová vydala po několika SF knihách již druhou detektivku. Neodehrává se tentokrát na golfovém hřišti, ale hlavně v budově Městského soudu v Praze a mezi právníky. Kniha se jmenuje *Smrt v justičním paláci*.

Světové ceny fantasy

Letošní Světové ceny fantasy (World Fantasy Awards) se udílely 30. října na World Fantasy Conu v americkém Columbusu a dominovaly jim ženy. Cenu za nejlepší román si odnesla Anna Smaillová za titul *The Chimes*, v kategorii novela zvítězila Kelly Barnhillová za „*The Unlicensed Magician*“ a za krátkou fikci cenu obdržela Alyssa Wongová za námi v říjnovém čísle otištěnou povídku „*Hungry Daughters of Starving Mothers*“ (česky *Hladové dcery lačných matek*). Slavit mohla dále editorská dvojice Silvia Moreno-Garzaová a Paula R. Stilesová za sestavení antologie *She*

Walks in Shadows a spisovatelka C. S. E. Cooneyová za povídkovou sbírku *Bone Swans*. Nejlepší výtvarnici minulého roku byla zvolena Galen Darová. Na muže pak zbyly profesní ceny – za profesionály ji obdržel Stephen Jones za sestavení výtvarného alba *The Art of Horror* a cenu za amatérskou činnost získal John O'Neill, vydavatel a editor online magazínu *Black Gate*. Ocenění za celoživotní dílo bylo in memoriam uděleno nedávno bohužel zesnulému editoru Davidu G. Hartwellovi a polskému mistru žánru Andrzejowi Sapkowskiemu.

Autorská svatba

Dvě spisovatelky hvězdy současné fantastiky, které známe i ze stránek našeho časopisu, oznámily společný sňatek. Elizabeth Bearová a Scott Lynch uzavřeli manželství dne 8. října 2016 a my jim srdečně blahopřejeme a přejeme hodně štěstí.

Hachette žaluje Setha Grahame-Smithe

Nakladatelská společnost Hachette žaluje spisovatele Setha Grahame-Smithe, autora románu *Pýcha, předsudek a zombie*, za porušení smlouvy s žádostí o navrácení pěti set tisíc dolarů vyplacených jako záloha za knihu, kterou autor neodevzdal v termínu. Hachette s autorem uzavřel smlouvu po vydání románu *Abraham Lincoln: Lovce upírů* a vyplatil mu jeden milion dolarů za příslib dvou knih, z nichž autor v roce 2015 odevzdal pouze román *Poslední americký upír*. Druhou knihu i přes nabídku prodloužení lhůty neodevzdal. Tři roky po uzavření smlouvy zrušilo nakladatelství smlouvu, nicméně autorovi nabídl další šedesát dnů k odevzdání rukopisu. Autor druhou knihu nakonec odevzdal, nicméně ne ve stavu, s nímž by nakladatel mohl být spokojen.

Will McIntosh

Tanec s cizincem v zemi lazarů

(DANCING WITH A STRANGER IN THE LAND OF NOD)

Ze zadních reproduktorů se rozezněla závěrečná melodie z Lvího krále a Teale zašátrala v hromadě dévéděček po dalším filmu, aniž by spustila oči ze sněhem zaváté dálnice. Přidržela si obal před nosem. Muzikál Ledové království.

Srolovala okénko a vyhodila dévéděčko ven.

„Co takhle trochu muziky?“ Střelila pohledem do zpětného zrcátka, doprava na Elijaha, doleva na Chantilly. Že jsou naživu, se dalo poznat jen podle toho, že občas mrkli, a podle mírného zdvihání a klesání jejich hrudníčků. „Teď je na řadě Elijah, že jo? Co bys říkal na Riche Homie Quana?“

Vyhrabala správné céděčko a vložila ho do přehrávače jejich nového minivanu Mercedes R-350. V dobách před kývacím vírem Teale hip-hop nesnášela, ale teď jí Elijahova oblíbená muzika přirostla k srdci; připomínalo jí to časy, kdy Elijah ještě skákal, běhal a tancoval. Ve zpětném zrcátku viděla, jak Elijah rychle jezdí očima do všech stran, jako kdyby něco zoufale hledal. Jeho oči – jenom ty jeho – to občas dělaly, a ona neměla ponětí proč.

Natáhla ruku k sedadlu spolujezdce a poklepala na koleno Wilsonovi. „Žádný strachy, teď už jsou na řadě dospěláci. Co třeba –“ Teale zavadila pohledem o ukazatel teploty na palubní desce a v tu ránu zapomněla, co chtěla říct.

Rafička budíku ukazovala výš, než by se jí líbilo – byla téměř v červeném poli. Byla tak už od chvíle, co vyjeli? Teale ten minivan vzala v jednom autosalonu těsně před cestou a v přístrojové desce se zatím nevyznala. Věděla, že jednu věc absolutně nemůže riskovat – aby teď v zimě zůstali třet s rozbitým autem uprostřed Colorada. Proto si do prdele vybrala fungl novou mercedesku. Existuje spolehlivější auták než fungl nověj mercedes?

Rafička se vyšplhala ještě výš. Blizoučko k červené. Co když ji to auto nechá na holičkách? Venku bylo sedm pod nulou.

Teale vyhlížela dálniční sjezd.

„No tak. Vydrž.“

Zpod kapoty vyklouzl obláček řídkého kouře.

„Vydrž.“

Kouř začal houstnout a černat.

Teale si pokoušela vzpomenout, kdy naposledy mījela exit nebo mezi hustým listovým aspoň zahlédla nějaké městečko. Nejmní dvacet mil nazpátek. Jestli se ten krám rozbije, nezbude jí než pokračovat pěšky po směru a doufat, že další sjezd je blíž. Jak dlouho by vydržely děti v autě bez topení? Neměla představy.

Auto poskočilo a začalo vynechávat. Teale sešlápla plyn. Nic.

„Kurva. Kurva.“ Praštila do volantu. Auto pomalu sjíždělo ke krajnici, až zastavilo. Teale tlouklo srdce až v krku. Široko daleko nebylo nic v dohledu – žádné domy, silnice, nikde nic. Wilsonova tvář byla pořád stejně mrtvolně ochablá, ale v očích se mu teď objevil vlahý lesk znepokojení. Oči byly to jediné, co na nich jevilo známky života, jako by se do nich celí přestěhovali.

Teale se otočila dozadu na děti. „Nic se neděje. Seženu nám jiný auto. Vráťm se cobydup.“

Vyklouzla dveřmi u řidiče ven a rychle za sebou zavřela, aby neunikalo teplo. Přeběhla kolem auta dozadu, otevřela skřínové dveře a vytáhla kufr se zimním oblečením. Navlékla dětem kabáty, rukavice a čepice, a zatímco ji vydešeně sledovaly, usilovně se snažila zachovat klid. Zabalila je do příkrývek a dala jim napít z termosek. Zase se nechala zaskočit tím, jak jim tvářičky vždycky oživnou, kdykoli se slámka dotkne rtů a ústa začnou sát. Oblékla ještě Wilsona, pak si sama vzala čepici, šálu a rukavice a nakonec

se natáhla k přední příhrádce, vylovila z ní pistoli a strčila si ji do batohu.

„Tak jo, hlavy vzhůru a nic se nebojte. Budu zpátky, než se nadějete.“

Jen co opustila vyhrátý minivan, zakousl se do ní štiplavý vítr. Zamkla auto a rozběhla se sprintem, protože věděla, že ji všichni tři sledují. Musí vypadat, jako že je dost rychlá a silná, aby jako nic takhle doběhla až do dalšího města.

Jakmile se jim ale ztratila z dohledu, zvolnila. Plíce měla v jednom ohni a nohy jako z rosolu. Nebyla žádná sportovkyně; byla obyčejná ženská, zvyklá na domácí pohodlí, měla svých patnáct kilo nadváhy a nejlíp se cítila za psacím stolem ve vytápěné místnosti. Byla pravým opakem Elijaha, který měl hyperkinetickou poruchu, a dokud ho kývací virus nepřipravil o radost z fyzického těla, musel být neustále v pohybu.

Asi půl míle před sebou Teale uviděla návěstí. Přinutila se běžet rychleji; zelená cedule se k ní zvolna blížila, ale pořád se nedalo přecíst, co na ní je. Teale zpomalila do kroku, aby jí nápis před očima tolik neposkakoval, přimhouřila oči a zalapala po dechu.

GUNNISON 13

Potlačila vzlyknutí. Třináct mil? To by trvalo hodiny. Představila si děti a Wilsona v minivanu; určitě jsou už teď celí zkřehlí. Přelétla pohledem temné hvozdy, které svíraly dálnici. Nemohla by si zkrátit cestu lesem? Ale co když se před ní táhnou tisíce akrů divočiny?

Tady se nedalo nic vymyslet. Teale se snažila nepropadnout panice. Znovu se rozběhla po krajnici.

Už po deseti minutách se jí udělalo zle a musela zase přejít do kroku. Píchalo ji v boku, ale přitiskla si tam ruku a nutila se jít dál, myslela na muže a na děti, jak tiše sedí v autě a od prochladlých úst jim stoupají obláčky bílé páry. Představila si, že se k nim vrátí a najde je zmrzlé, mrtvé –

Zavravorala. Na prchavý okamžik se jí při představě, že by po návratu našla svoji rodinu mrtvou, zmocnil ten nejstrašlivější pocit.

Úleva.

Úleva, že už jim nebude muset měnit pleny, krmit je a nosit je do postele. Úleva, že unikli z vězení vlastních těl. A taky úleva, že je neuvidí umírat, aniž by je přitom musela opustit, jako to svým blízkým udělala spousta ostatních.

Teale zaslechla lomoz a zbystřila. Chvilí trvalo, než si uvědomila, že to v dálce sílí hučení blížícího se motoru. Zastavila a otočila se.

Na dálnici se vynořilo SUV a řítilo se k ní.

Stoupala si do vozovky a začala mávat rukama. „Hej! Hej, pomoc!“

SUV zpomalilo, zajelo ke krajnici a zastavilo před ní s padesátimetrovou rezervou.

Teale se k němu vydala.

Když z auta nikdo nevystupoval, zaváhala. Proč nevylezou? Na co čekají? Až budou mít jistotu, že je sama a neozbrojená?

Shodila z ramene batoh, schválně z něj vytáhla pistoli tak, aby ji všichni v autě viděli, a zasunula si ji za pásek u džínsů. Doufala, že si její signál vyloží správně: Mám zbraň na svoji obranu, ale nemám zlé úmysly.

Kráčela k autu a v duchu se modlila, ať uvnitř sedí samé ženské nebo důchodci. Hlavně ne chlapi s hustými plnovousy a automatickými puškami.

Otevřely se dveře u řidiče. Ven vystoupil běloch v kanadách. Přes rameno si přehodil pušku a se skloněnou hlavou k ní vykročil.

Teale se zastavila a se sevřeným žaludkem nahmatala pažbu pistole. „Jste sám?“

„Ne.“ Teale o pár kroků ucouvla a vytáhla pistolí.

„Počkejte. Nechodte blíž.“

Muž se zastavil, zvedl ruce dlaněmi vzhůru. „Stopla jste si mě. Potřebujete pomoc, nebo ne?“

„Jo. Rozbilo se mi auto. Stojíme pár mil zpátky. Vezu rodinu, čekají tam.“

Muž mávl rukou k SUV. „Tak si nastupte. Zastavíme se pro ně. Můžu vás hodit do nejbližšího města.“

Teale si SUV podezíravě měřila. Stálo daleko a mělo tmavá skla, takže neviděla dovnitř. „Kdo s vámi jede?“

„Moje žena a dcera.“

Když přišla blíž, muž jí otevřel zadní dveře a ustoupil stranou. Teale nervózně nakoukla dovnitř v obavách, jestli po ní někdo nesáhne.

Vzadu sedělo strnulé děvčátko zhruba v Elijahově věku; vpředu na místě spolujezdce byla nehybná žena.

„Nasedněte.“

Teale si všimla, že zadek SUV je až po střechu nacpaný věcmi.

„Jak se sem všichni vejde? My jsme čtyři.“

Muž pokrčil rameny. „Něco z těch krámů vyhodím. Jídla i věci se všude valí habaděj. Aspoň zatím.“

Teale se usadila vedle té asi desetileté holčičky. Byla to pravda. Pokud se člověk obrnil proti zápachu, mohl vlézt téměř do každého domu a opatřit si konzervy s jídlem, příkrývky, zbraně i nářadí. Mohli jste si všude vzít, co vás napadlo, šperky, nábytek, spotřebiče, cédéčka, toaletní papír. A pokud vám nevadilo, že musíte odklidit mrtvolu, mohli jste si klidně nechat i celý dům.

„Kam máte namířeno?“ zeptal se muž. „Jinak, já jsem Gill. Tohle je Season,“ ukázal na ženu vedle sebe, „a naše dcera Arial.“

Teale se usmála a kývla na Arial. „Já jsem Teale. Jedeme z Denveru. Hledáme nějaké menší město, kde bychom se mohli na čas usadit.“

„No jo, Denver. Tam je asi hodně mrtvol, co?“

„No právě. Možná to zvládnou, až z nich zbydou jen kosti, ale teď je to na mě vážně trochu moc.“

„A přitom musíš myslet na různý nemoci. S náma je to stejný.“ Gill mluvil chraplavým hlasem; rukávy u košile měl vyhrnuté až k loktům, takže mu bylo vidět tetování: oči, z nichž se ronily slzy.

Chvilí si vyměňovali útržky informací, posbíraných buď z rádia, nebo od jiných lidí, kteří nákazu přežili a s nimiž se v těch posledních měsících po kolapsu setkali. Z rádia sice pravidelně promlouval prezident, ale všichni byli přesvědčení, že jde o imitátora. Ten hlas prostě nebyl úplně v pořádku.

„Myslíš, že by svět ještě někdy mohl vypadat jako dřív?“ zeptala se Teale.

Za zatáčkou se objevil minivan a Gill přibrzdil. „To víš že jo. Dřív nebo později se všechno vrátí do starých kolejí.“

To bylo absurdně optimistické tvrzení. Teale uvažovala, jestli to Gill řekl kvůli svojí ženě a dceři. Ona by to udělala, kdyby měla v autě děti a manžela.

Připadalo jí divné nechávat u silnice jídlo jen tak, aby se zkazilo. Jenže jídlo se prostě kazilo všude. Čerstvé potraviny se zkazily v prvních týdnech poté, co se virus rozšířil. Teď už začínaly zatuchat i krabice s cereáliemi a slané brambůrky. Za pár let jim nezůstane nic než jídlo v plechovkách, to jim ale vystačí ještě na

dlouho. Mají čas, aby si všechno nově uspořádali a společně se naučili, jak pěstovat obilí nebo postavit ohrady a nahnat do nich zdivočelý dobytek.

Teale se natáhla a pohládila po koleni Chantilly. Dotýkala se teď manžela i dětí mnohem víc než dřív.

„Tak co, Teale, čím ses předtím živila?“

„Lobbovala jsem pro jedno sdružení za volné užívání marihuany. Chtěli jsme dosáhnout legalizace na celonárodní úrovni.“

Gill se rozchechtal. „Tak se mi zdá, že jste uspěli. Teď si každý může hulit, jak chce.“

Dřív, když ještě všechno fungovalo normálně, Teale věřila, že její práce má smysl. Myslela si, že to, co dělá, je důležité. Zpětně jí to připadalo zbytečné, stejně jako tolik dalších věcí, které patřily k životu před nákazou. Když je devadesát sedm procent populace po smrti nebo ve stavu naprosté strnulosti, spousta věcí, na kterých předtím záleželo, zákonitě přestane dávat smysl.

„A ty? Cos dělal ty?“

„Naposledy jsem byl muž v domácnosti, táta na plný úvazek. Předtím jsem měl místo na střední škole jako suplující učitel a trenér dívčího tenisu a ještě předtím jsem pracoval pro jednu kabelovku. Vystřídal jsem hodně zaměstnání.“

Cedule města Gunnison ve státě Colorado hlásala, že zde sídlí Western State College, což vzhledem k velikosti městečka musela být hodně provinční vysoká škola. Jak ale projížděli po hlavní třídě, která byla ve skutečnosti docela malebná, když si člověk odmyslel vytlučená okna a bílé pytle s oběťmi viru naskládané podél chodníků, Teale se přestávala dívat po vhodné náhradě za rozbitý minivan a čím dál víc si prohlížela samotné městečko. Dokonale splňovalo její představu typického amerického maloměsta. Třeba už jsou tu od Denveru dostatečně daleko.

Na chodníku se zastavila stará paní v modré teplákové soupravě a ohlížela se za nimi. Teale jí zamávala; stařenka také zvedla ruku a pak se otočila a šla si zase po svých.

Vpředu po levé straně ulice Teale zpozorovala Holiday Inn. „Víš co, Gille? Tamhle je Holiday Inn, vysad nás tam. Po autě se můžu podívat později.“ Gill, který si za pomalé jízdy město sám pozorně prohlížel, vyhodil blinkr.

Teale se rozesmála. „Komu ukazuješ, že budeš zatáčet? Ve-verkám?“

Gill se zachechtal. „Zvyk je železná košile.“ Předjel před hotelový vchod a otočil se na Teale. „Tak si říkám, jestli oba myslíme na to samé. Že zrovna tady by se klidně dalo na chvíli usadit.“

„Říká se, že velcí myslitelé vidí svět podobně,“ usmála se Teale.

„Tak to je skvělý. Bylo by hezký znát aspoň jedny sousedy.“

„Jedny z těch čtyř, co tu budeme mít?“ zavtipkovala Teale a už se hrnula z SUV.

Vstupní dveře do haly byly odemčené. Teale se po zhasnuté hale rozhlížela, dokud nespátřila vozík na zavazadla.

„Vy si chcete najít bydlení ještě dneska a rovnou se nastěhovat?“ zeptala se Gilla, zatímco jí pomáhal naložit Wilsona na vozík. Teale je bude muset odvézt na pokoj jednoho po druhém.

„Spíš to uděláme jako vy. Někde se na noc ubytujeme a zítra se porozhlédneme po něčem dlouhodobějším.“

„Tak proč tu nezůstanete s námi?“

„Určitě?“ přeptal se pro jistotu Gill. „Jestli chcete, můžete to tu mít pro sebe. Je tu spousta dalších hotelů,“ ukázal rukou dál po ulici.

„Myslím, že Wilson i děti pro změnu uvítají společnost.“ A Teale jakbysmet. Zvlášť pokud to bude společnost někoho, s kým si může normálně povídat. Někdy se v mlčenlivé společnosti svých nejbližších cítila osamělejší, než kdyby opravdu zůstala sama.

Teale pevně držela hrneček, dokud z něj Wilson na šestkrát nevysrkl brčkem i poslední kapku silně říznutého vaječného koňaku. Ze sterea jim k tomu Nat King Cole tklivě vyzpěvoval o bílých Vánocích.

Teale měla v krku obrovský knedlík. Z toho, jak polykala slzy, už ji bolely uzliny. Jenže proti záplavě vzpomínek na všechny společně prožité Vánoce, která se na ni bez přestání valila, byla úplně bezmocná.

Vážně to bylo teprve loni, co se Elijah s Chantilly v předvečer Santova příchodu rozhodli, že vydrží celou noc vzhůru, a nakonec ve čtyři nebo v pět ráno usnuli a celé sváteční dopoledne pak místo rozbalování dárků prospali? A je to na den pět let, co se Wilson převlékl za Santu a rozběhl se přes zasněžený dvorek do lesa, takže děti, které Santu vyhlížely z okna v podkroví, se rozkřičely nadšením, že ho vážně viděly?

Píseň dozněla. „Kdo vybírá další písničku?“ zeptala se Teale přiškrknutým, nepřírozně veselým hlasem.

„Myslím, že Arial,“ vyskočil na nohy Gill. Sršel energií a dobrou náladou, ale usmíval se při tom, jako by ho bolely zuby. Založil do přehrávače vánoční album nějaké klučičí skupiny. Když už u sterea postával nápadně dlouho, Teale si všimla, že se mu třesou ramena, a pochopila, že brečí.

Ani se k nim neotočil a nenápadně zmizel v kuchyni.

„Donesu ti ještě koňak, miláčku?“ Teale zvedla ze stolku prázdný hrníček a zamířila do kuchyně.

Gill seděl na podlaze, držel si žaludek a neslyšně vzlykal. Konejšivě mu položila ruku na rameno. Gill k ní zvedl mokrou tvář se zarudlými očima.

„Strašně mi chybí. Stýská se mi po nich, a přitom se za to proklínám, protože tu přece pořád jsou.“

„Já vím. Já vím.“ Teale se svezla na zem vedle něj. Opřela se zády o kredenc.

Gill stáhl z dvířek u sporáku utěrku, otřel si s ní oči i obličej, ale nepřestával popotahovat. „Někdy váhám, jestli vůbec dělám správnou věc. Děsí mě pomyšlení, že kdyby Season mohla ještě naposled promluvit, řekla by mi, že je to peklo a že ji mám nechat umřít.“

Teale mlčela. Mokrát uvažovala o tomtéž, ale nechtěla na to myslet.

„Ale já nemůžu,“ pokračoval Gill. „To prostě nejde, když nevím, jestli to doopravdy chtějí.“

Teale konečně vytryskly slzy, kterým se poslední tři hodiny bránila. „Říkala jsem ti, že Elijah má hyperkinetickou poruchu?“

Gill zavrtěl hlavou.

„Než se nakazil, nevydržel sedět v klidu ani minutu. Pro něho to musí být učiněná muka, když se nemůže ani hnout.“ Na Teale znovu plnou vahou dolehlo vědomí, že její děti se už možná nikdy nepohnou. „Já to nesnesu, vidět je takhle. Bolí to tak, že to nejde vydržet.“

„Ale přitom nechceš, aby poznali, jak tě to trápí,“ přizvukoval Gill.

„Přesně.“ Teale se skoro nemohla nadechnout, jako by jí na prsou ležel kus železa. Přála si, aby už ta pitomá klučičí skupina přestala zpívat. „A taky nechci, aby poznali, jak hrozně je někdy nenávidím.“

Zhrozila se vlastních slov. Zakryla si pusou rukou, otočila se a se vzlykotem zabořila čelo Gillovi do límce.

Gill ji pohládl po hlavě a zašeptal: „No jo. Ještě to taky.“

Ten odpor a nevole, které pocítovala nad jejich nemohoucností, se skrývaly vespod, v temnějších koutech její duše. Nebylo to vůči nim spravedlivé – nemohli za to –, ale stejně to tak cítila, a zároveň se za to nenáviděla.

„Měli jsme se na Vánoce vykašlat, dělat, že je obyčejný den,“ zamumlala Gillovi do krku.

„Promiň. Kdybych si pořád nevedl záznamy, ani bychom nevěděli, kolikátého je.“

„Byl to můj nápad, slavit Vánoce. Mohli jsme to nechat být.“

Teale zvedla hlavu, aby se narovнала. Jak se jí o tvář otřel Gillovi obličej, naklonila se a políbila ho.

Sotva ho znala, ale když se líbali, zaplavil ji příval uklidňujícího tepla. Poprvé za celou věčnost zase cítila něco jiného než bolest a strach. Když se od sebe odtáhli, Teale si položila hlavu Gillovi na prsa. Seděli tak, dokud nedozněla Tichá noc a nevystřídala ji skladba Jingle Bell Rock.

„Měli bychom se radši vrátit,“ hlesl stísněným hlasem Gill.

„Dobře.“

Trochu se za ní opozdil, jako by nechtěl, aby je ostatní viděli přicházet společně.

* * *

Teale sklidila ze stolu a uložila děti i Wilsona do postele a pak se šla projít, aby si vyčistila hlavu a mohla v klidu přemýšlet o tom, co se stalo v kuchyni. Bylo jí z toho nanic, cítila se příšerně provinile, ale zároveň si připadala živá, jako už dlouho ne. Než se to stalo, na nějaké líbání s Gillem ani nepomyslela. V tu chvíli to ale bylo jako sáhnout z posledního vypětí sil po záchranném kruhu, když už nadobro klesala pod hlavu.

Když člověk cítí smutek a beznaděj, ale má pro to dobrý důvod, říká se tomu taky deprese? Teale v tom neměla jasno. Ale asi na tom houby záleží, jak si to pojmenuje. Jestli prožívá „smutek“, „deprese“ anebo prostě „nový normální duševní stav“.

„Ahoj.“ O kapotu SUV se opíral Gill, jednu nohu měl zapřenou o nárazník. Teale projel tělem záchvěv vzrušení. Snažila se ho potlačit, ale stejně se jí honilo hlavou, jestli Gill vyšel ven schválně, protože doufal, že se potkají, nebo jestli je to jenom náhoda.

Došla k SUV a připojila se k němu.

„Chceš si o tom promluvit? Však víš, o tom v kuchyni. Nebo na to prostě zapomeneme, nebo –“ Gill se nejistě odmlčel.

„Nebo co? Existuje ještě jiná možnost, než že si o tom buď promluvíme, nebo ne?“

Gill se usmál. Byl nervózní a vyhýbal se jejímu pohledu. „Musíš mi pomoci – já se v tom moc nevyznám.“

Teale se chraptivě, hořce zasmála. „A ty myslíš, že já jo?“

Ale to nebylo fér – to ona ho políbila, ne naopak. Jenže ona teď vážně neví, co s tím. V tom dřívějším světě, před nákazou, nikdy jiného muže nepolíbila. Ani když byla opilá. A ani potom, co Wilsonovi přišla na jeho románky s Bethy Edwardsovou.

„Já – nemůžu se Season nic mít. Myslím sexuálně. Jednou jsem to zkusil. Ale nešlo to, připadal jsem si spíš jako nějaký zvrhlík než milenec.“ Gill si přitiskl ruku na oči. „Vůbec nevím, proč ti to vykládám.“

„Já jsem ani nenašla kuráž, abych to s Wilsonem zkusila. Chápu, že za to nemůže, ale není snadný najít v sobě chuť milovat se s někým, kdo má plínky. Jednou za čas mu pomůžu, víš co, uvolnit napětí. Rukou.“

V tom náročném období, které po naze nastalo, si Teale ani nestihla uvědomit, jak jí to ticho a odloučenost zdeptaly. Málem zapomněla, jak prostou radost člověku působí, když něco řekne, cokoli, a jiná lidská bytost mu odpoví!

„Jsi dobrá manželka,“ usmál se na ni Gill.

„Doteď jsem si to o sobě myslela.“ Teale začínalo docházet, že hlavní potíží není v tom, že Gilla políbila, ale v tom, že to chce udělat znovu.

Přes střechu autoopravny bylo v dálce vidět oranžovou zář. Někdo si musel doma na dvorku rozdělat ohýnek.

„Asi bych měla jít dovnitř,“ povzdychla si Teale.

Tentokrát políbil jako první on ji.

* * *

Teale se probrala ze spánku s pocitem, že někdo šeptá její jméno. „Wilson? Byls to ty?“

Wilson vedle ní ležel s rukama podél těla, tak jak ho večer uložila. Oči měl zavřené.

„Prosím tě, řekni, žes to byl ty.“ Zkoumavě si prohlížela manželovu tvář. Ve spánku vypadal normálně, jako by měl co nevidět otevřít oči a oblažit ji svým širokánským hřejivým úsměvem.

Přemítala, jestli něco ví. Tuší něco? A jestli ano, chápe ji? Anebo v duchu prožívá muka a užívá se žárlivostí? Teale mu nemusela lhát, protože Wilson se nemohl na nic ptát.

„Teale!“ Naléhavě zašeptání přilétlo zvenčí. Teale přistoupila k oknu.

Venku stál potmě Gill s rukama v kapsách.

Potichu se vykradla z pokoje, zkontrolovala Elijaha a Chantilly a pak si oblékla kabát a vyšla ven.

V Gillově náruči celá roztála. „Jak se máš?“

„Teď už dobře.“

„A jak pokračuje tvůj velký plán na městskou radu?“

„Nijak zvlášť, pokud vím.“ Gill ji políbil na šíji. „Ale aspoň jsem dokončil to sčítání. Ve městě Gunnison ve státě Colorado oficiálně žije šedesát devět obyvatel.“

„Mhm, zajímavý číslo.“

„Říkal jsem si, že se ti bude líbit.“ Gill ji pustil z objetí a chytil ji za ruce. „Poslyš, chci se tě na něco zeptat.“ Olízl si rty. Vypadal nervózně.

„A-ha.“

Pustil jednu její ruku ze sevření a z kapsy kabátu vytáhl bílou krabičku. Palcem odklopil víčko.

Uvnitř na sametu spočíval prsten s diamantem. Kámen, vybroušený do tvaru markýzy, musel mít alespoň tři karáty. „Chci tě požádat, aby sis mě vzala.“

Teale stáhla ruku a dotkla se svého snubního prstýnku s půlkarátovým kamenem. Otáčela si jím na prstu a snažila se pochopit, co se to děje.

„Miluju tě,“ naléhal Gill. „Už to nechci dál skrývat. Nemůžu. Nemůžu se za tebou pořád tajně plížit Season za zády. A vím, že tebe to trápí zrovna tak.“

Ano, trápilo ji to. Poslední měsíc chodila s ustavičně sevřeným žaludkem. Chvillemi si byla téměř jistá, že Wilson ví, co Teale doopravdy dělá, když mu říká, že se jde projít.

„Ale co chceš dělat jiného? Říct jim to?“ Představila si, jak Wilsonovi oznamuje, že se provdá za Gilla. Jasně, nemohl by jí na to nic říct. Ani Chantilly a Elijah. Ale jak by jim asi bylo, až by jim maminka vysvětlovala, že má ráda Gilla? „Vžij se do té situace. Celý den sedíš, nemůžeš se hnout, a tvoje žena se zatím líbá s jiným mužským. To bych radši uměla.“

Gill upíral pohled do země. „Stejně by podle všeho byli radši mrtví.“

Teale si vybavila ty hrozné dny během největšího řádění viru. Všechny ty tlumené debaty o tom, jak své nejbližší bezbolestně zbavit trápení. Kolik oxykodonu nebo valia je potřeba rozmíchat ve sklenici s vodou. Sama byla jednou u toho, s šátkem přitisknutým na nos a na pus, když jejich kamarád ze sousedství, Mark Melancon, dal svému synkovi vypít hroznovou šťávu vylepšenou valiem. Pořád ještě v duchu viděla, jak se tenkrát Markovi koulely slzy po tvářích, zatímco Jeremy pil. Pár dní nato přidržela Vanessa Melanconová stejný hrníček u rtů Markovi.